

Kees Brakkee, predikbroeder

Het was koffietijd. Kees zat op zijn vaste plekje op de bank, moe en weinig spraakzaam. Langzaam vulde de huiskamer zich met mensen. Overal gesprek. Kees luisterde. Toen iemand een opmerking maakte veerde hij plotseling overeind. 'Wat je nu zegt klopt niet hoor!' zei hij. En hij begon uit te leggen hoe het wel zat.. Levendig en precies. De mensen om hem heen hingen aan zijn lippen.

Zo kende ik Kees weer: de rasverteller. Dat kwam niet alleen door zijn levendige manier van spreken, maar ook door zijn humor en zijn grote relativiseringsvermogen. Menig leerling op het Dominicuscollege zal van zijn geschiedenislessen gesmuld hebben.

Kees was historicus in hart en nieren. Als je bij hem kwam met een vraag op het terrein van de geschiedenis ging hij zorgvuldig te werk om je zo goed mogelijk antwoord te geven. Daarbij was hem er veel aan gelegen feiten en legendevorming uit elkaar te houden. Hij kon bv. fel reageren als mensen Dominicus de familienaam 'de Guzman' mee willen geven. Die naam is historisch niet terug te vinden en waarschijnlijk diende die naam om een familie te eren of Dominicus van een adellijke afkomst te voorzien. Enig nadeel: Kees had wel even tijd nodig om je van de gewenste reactie te voorzien...

Kees was geen man die teruggreep op vertrouwde standpunten of formuleringen. hij kritiseerde ze eerder en plaatste ze al historicus binnen de context van de sociale en kerkelijke geschiedenis. Daarmee relativeerde hij opnieuw, maar verdiepte hij ook het gesprek. Hij was zo een boeiend predikant: zorgvuldig, creatief, eerlijk en geestig.

Kees Brakkee, de man die vond dat er geen eigen dominicaanse spiritualiteit is, de man die het liefst in zijn gewone kleren op de achterste rij tussen de parochianen zat, blijft voor mij met zijn gedreven en bezielde spreken, een prediker *first class*.

Anneke Grunder o.p.

Avondwake Kees

Broeder Kees, geschiedenis was je vak en je passie. Zowel de algemene geschiedenis als die van de kerk. Je hebt daarin op verscheidene plaatsen les gegeven; rond de eeuwwisseling nog in de toerustingscursussen.

Als nuchtere Rotterdammer - "geen woorden, maar daden" - was je wars van opsmuk en mooie, onhistorische verhalen. Je zocht naar de feiten. Je was bijzonder te spreken over het vrij recente boek over Dominicus, waarin deze als mens naar voren kwam - zonder franje en zonder allerlei legendes.

Toen we een niet gewijde medebroeder tot superior wilden kiezen, bepaald geen gewoonte in onze orde van clerici, wuifde je de bezwaren daartegen weg door ons er aan te herinneren dat Dominicus zelf eens een niet gewijde broeder tot prior had aangesteld. Je wist bepaalde gebruiken en wetten in kerk en liturgie, zoals het celibaat en de nadruk op de Mis als offer, te relativiseren en te zien als ontwikkelingen van de geschiedenis.

Grootheden zoals pausen, koningen en kerkvergaderingen werden door jou met verbazingwekkende felheid tot klein menselijke proporties terug gebracht en je kon je nog steeds ergeren aan allerlei vrome prietpraat daar omheen. Je zocht naar authenticiteit en echtheid, eigen aan het dominicaanse ideaal.

Groot was echter je verwondering voor de indrukwekkende natuur die je vooral tijdens je vakantietochten mocht ervaren, alsook je interesse en bewondering voor bouwwerken zoals kathedralen.

Broeder Kees, hoewel je lijf het vaak liet afweten en je je de laatste jaren veelal terugtrok in je boekenrijke kamer, je geest bleef levendig tot aan de laatste dag. Je was een levende encyclopedie in zake geschiedenis en constituties van de Orde. Onder de gemeenschappelijke koffie werd je graag beluisterd.

We verliezen in jou een meelevende en waardevolle medebroeder.

Moge je de Eeuwige ontmoeten. Hij, die uit de door ons met kromme letters geschreven geschiedenis, goede dingen weet voort te brengen, zal de trouwe zoon die je was graag ontvangen. Dat geloven wij.

Wijbe Fransen o.p.

Kees in onze community

Erasmus, Oldenbarneveld, bij deze twee hoort vandaag Kees, Rotterdammer, een man met gelijksoortige eigenschappen, vrij denker, democraat in hart en nieren.

Kees, zeer gehecht aan zijn familie, onze Zwolse community, klooster en kerk en allen die hem tot kameraad maakte van zeer veel mensen. ik zou graag voor hem een Rotterdams lied willen zingen: 'Geen woorden maar daden, leve Kees Brakkee, hand in hand kameraden'.

In het woord kameraden klinkt iets anders door dan in het woord vrienden, namelijk zo maar mensen vinden elkaar omwille van een visioen, een hoop op leven voor alle kleinen op onze aarde. Kameraden, kom, laten we samen dit visioen handen en voeten geven!

Kees, een kameraad voor ons, zijn broeders, hand in hand, omdat we allen diep van binnen geloven: Jezus onze broeder en Dominicus nodigen ons uit om hier te Zwolle iets te verwerkelijken van het Rijk van onze Vader.

Ik kon bij hem terecht als ik met iets zat, waar ik niet uit kwam. Ik vroeg hem raad en hij gaf het. In de huisvergaderingen was zijn inbreng belangrijk en ter zake. Kees overzag situaties en stap voor stap kwam je met hem een stuk verder. Zijn daden in ons midden: tafel dekken, zorgen voor koekjes bij de koffie, een vraagbank, chronicarius, archivaris, onze correspondent voor het Bulletin.

Kees stond op zijn strepen, eigenzinnig was hij tot het eind. Kwam je op zijn terrein, dan kon hij tegen je uitvallen. Gun ieder de taken die hem zijn toevertrouwd. Geef elkaar de ruimte. Ga daar zorgvuldig mee om.

Lieve mensen, wij zullen hem missen. Kees dank je wel voor alles wat je voor onze gemeenschap te Zwolle in de afgelopen 25 jaar hebt betekend. Rust zacht en adem weer.

Jan Laan o.p.

Verhaal over Kees

In de jaren negentig, om precies te zijn van 1991 t/m 1997, heb ik in de bibliotheek van het klooster gewerkt. In die periode heb ik enkele jaren met Kees samengewerkt, onder andere in de bibliotheekcommissie, waar we boeken bespraken, die al of niet konden worden aangeschaft. Onder andere op het gebied van de kerkgeschiedenis, want daar wist Kees veel van. Hij kon dan op een interessante, plezierige manier uitleggen, waar het om ging. Welke periodes belangrijk waren en waar ik op letten kon, als ik een recensie zag, waarin een boek werd aangeprezen. En wat de belangrijke criteria waren om te bepalen of we al dan niet een boek zouden aanschaffen. Of op welk nieuw tijdschrift we ons konden abonneren.

Er moesten steeds keuzes gemaakt worden, ook op financieel terrein. Dat maakte mijn werk in de bibliotheek aangenaam, maar soms ook lastig. Er was regelmatig overleg noodzakelijk met de bibliotheekcommissie.

De uitvoerende werkzaamheden nam ik in ieder geval voor mijn rekening, zoals het verzamelen van informatie van uitgevers, boekenwinkels over nieuwe boeken en tijdschriften op religieus en kerkelijk terrein en die rondzenden naar de leden van de commissie, zoals ook Kees. En hem eventueel vragen om informatie. De achtergrondinformatie, die ik o.a. van hem kreeg, was daarbij voor mij zeer welkom. Zeker, omdat hij op een plezierige manier kon weergeven, wat belangrijk was voor de bibliotheek.

Het was dan ook fijn om met hem samen te werken. Ik vond het dan ook jammer en vervelend, dat ik ziek werd en moest stoppen met mijn werk.

Bij mijn definitieve afscheid, enige tijd later, had Kees, samen met de gemeenschap een mooi cadeau voor mij bedacht. Er werd een foto van mij gemaakt en later opgehangen in de bibliotheek. En als het goed is hangt die foto er nog. Bij de foto van pater Thuis, de voormalig bibliothecaris van deze kloosterbibliotheek, waar ik altijd met veel plezier heb gewerkt.

Louise Nijpels - Groen o.p.